

som Dagene gik, uden at han saa noget til ham, var han igen bleven betænkelig. Han harmedes over den Ufornuft, hvormed Per havde lagt sig paa Græs just nu, da hans Nærværelse var allermest nødvendig. I Begyndelsen havde han anset det for et nyt Udslag af hans ungdommelige Overmod; men efterhaanden gik det op for ham, at der maatte være noget alvorligt i Vejen; og da nu Efterretningen om den hævede Forlovelse naaede ham, blev han yderligere forstemt.

Jakobe var imidlertid i al Stilhed taget bort. Endnu før Per naaede København, var hun paa Vej til Berlin. Efter sin lange, fængselsagtige Ensomhed paa Landet følte hun endog den kedsommelige Jernbanerejse som en Befrielse; og da hun om Aftenen kørte fra Stettinerbanegaarden hen til Central-Hotellet, var det med noget af en Vellystforømmelse, hun følte Verdensbyen lukke sig om hende som en brusende Brænding. Friederichsstrasses Menneskemylr i det elektriske Eventyrlys, de lange Droskerækker, Hestehovenes Klapren paa Asfalten, de oplyste Forretningspaladser, Stadtbanens Tog, der buldrede henover hendes Hoved, endelig selve det kæmpemæssige Hotel, hvor travle Folk fløj ud og ind som Bier i en Kube, mens alle Slags fremmede Tungemaal hørtes paa Trapper og i Korridorer, — det fik altsammen hendes forpinte Hjerte til at svulme af smertelig Livslængsel.

Hun følte sig som En, der er kommen hjem til sit eget. I dette sydende og lysstraalende Menneskehav følte hun sig tryk. Hun vidste godt, hvor mekte ondt det gemte i sit mørke Dyb, hvor mange stakkels Skibbrudne det daglig bundfældede og begravede i sit Slam. Hun kendte de store Verdensstæders uhjælpelige Skarer af Fattige, denne